

NINA GEORGE

Levendúlaszoba

Csodálatos történet szerelemről és újrakezdésről

A párizsi könyvkereskedő, Jean Perdu számára a regény olyan, mint a gyógyszer. Pontosan tudja, hogy milyen könyvre van szükség, hogy meggyógyítsa a megsebzett lelket. Könyvtára egy valóságos irodalmi gyógyszertár. Jean mindazokon segít, akik betérnek hozzá, egyedül saját gyötrelmeire nem talál megoldást. 21 évvel ezelőtt, egy este, míg ő aludt, szerelme kilépett az életéből. Csak egy levelet hagyott hátra, amit a férfi azóta sem olvasott el. A veszteséget kízó emlékként őrzi ennyi év után is. A fájdalom, a büszkeség és a sértettség börtönében éli mindennapjait, mígnem egy nyári délután új lakó költözik a szomszédba. Az elvált asszony olyan érzéseket ébreszt Jeanban, amelyek létezését a férfi már rég elfelejtette. Ekkor újra kezébe veszi szerelme búcsúlevelét, és olvasni kezdi...

Egy pillanat alatt minden megváltozik, és a férfi többé nem menekülhet az elmúlt évek gyötrelmei elől. Mindent hátrahagyva elindul, hogy szembenézzen a fájdalommal, a múlttal és önmagával.

Egy olyan utazás veszi kezdetét, amely keresztülvisz Franciaország csodálatos tájain, és eközben feltáruznak különös sorsok, és barátságok szövődnek. Az érzések, a gondolatok és az emberek lassan átformálódnak, hogy lezárulhasson a múlt, és helyet engedjen a jelennek és a jövőnek.

NINA GEORGE 1973-ban született Bielefeldben. 1992-ben kezdett szabadúszó újságíróként dolgozni. A cikkeken kívül dokumentumfilmeket, thrillereket, sci-fiket és novellákat is ír. Ezzel a könyvével hetekig a bestsellerlisták élén volt. Nina jelenleg Hamburgban él férjével, aki szintén író.

Tudjon meg többet a regényről:

www.ninageorge.de

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy lenyűgöző regény megbocsátásról és reményről, barátságról és szerelemről, félelemről és bánatról, elengedésről és gyászról.”

Amazon

„Ez a történet egy hihetetlenül finom varázslat, melyet a levendula illata leng körül.”

Goodreads

„Nina George az érzelmek széles skáláján játszik, közben elmélyülésre, önismeretre indítja az olvasót.”

Barnes and Noble

„Az emberi létezés szépségei és fájdalmai fonódnak össze ebben a regényben.”

Lovely Book

„A könyvben tökéletes egyensúlyban van a könnyed stílus, a költői képek, a lelket megérintő gondolatok és a finom humor.”

BuchWelt

„Egy megható történet, mely nemcsak a lélek mélységeibe vezet az olvasót, hanem a festői Provence-ba is elkalauzolja.”

Literatur-diskussion

Levendulaszoba

— részlet —

1. fejezet

Hogyan történhetett, hogy hagytam magam rábeszélni?

A 27-es számú ház két tábornoknéja, Madame Bernard, a tulajdonos és Madame Rosalette, a házmester az egymással szemben fekvő földszinti lakásuk között harapófogóba szorították Monsieur Perdut.

- Ez a Le P. gyalázatosan bánt a feleségével.
- Szégyenletesen. Mint a molylepke a menyasszonyi fátyollal.
- Némelyektől persze nem lehet rossz néven venni, ha az ember a feleségüket jól megnézi. Jégkockakészítő-gépek Chanelben. De a férfiak? Iszonyatosak.
- Hölgyeim, én nem tudom, hogy...
- Ön természetesen nem, Monsieur Perdu. Ön kasmír az anyagok között, amelyekből férfiakat szőnek.
- Mindenesetre új bérlő érkezett. A negyedikre, az az ön emelete, uram.
- De annak az asszonynak nem maradt semmije. Egyáltalán semmije, csupán az összezúzott illúziói. Szinte mindenre szüksége van.
- És itt kerül képbe ön, uram. Adjon neki valamit, amije van. Minden adományt szívesen lát.
- Természetesen. Talán egy jó könyvet...
- Nos, inkább valami hasznosabb dologra gondoltunk. Egy asztalra például. Annak az asszonynak ugyanis nem maradt...
- ...semmije. Értem.

Bár a könyvkereskedő nem tudta, mi lehetne hasznosabb, mint egy könyv. De megígérte, hogy adományoz egy asztalt az új bérlőnek. Mert volt neki még egy.

Monsieur Perdu a fehér, lendületesen vasalt inge felső gombjai közé dugta a nyakkendőjét, és gondosan felgyűrte az inge ujját. Befelé, hajtásról hajtásra, a könyökéig. A folyosón álló, falat beborító könyvszekrényt méricskélte. A polc mögött egy szoba rejtőzött, amelyet huszonegy éve nem nyitott ki.

Huszonegy éve, nyara és újév reggele óta.

De abban a szobában állt az asztal.

Kifújta a levegőt, vaktában az egyik könyv után nyúlt, és levette Orwell *1984*-ét a polcra. Nem porlott szét. És nem is harapott a kezébe, mint egy sértődött macska.

Fogta a következő regényt, aztán még kettőt, majd két kézzel nyúlt a polcra, egész könyvkupacokat lapátolt le róla, és maga mellett halmokba állította.

A rakásokból fák nőttek. Tornyak. Varázshegyek. A kezében lévő utolsó könyvre pillantott: *Tom éjféli kertje*. Egy időutazós mese.

Ha hitt volna az előjelekben, akkor ez most egy jel lett volna.

Az öklével a deszkák alá csapott, hogy a tartójukból kilazítsa őket. Aztán egy lépést hátrált.

Ott. Onnan derengett elő. A szavakból épült fal mögül. Annak a szobának az ajtaja, amelyben...

Vagy inkább egyszerűen vásárolják egy asztalt?

Monsieur Perdu végigsimított a száján. Igen. A könyveket leporolni, visszarakodni, az ajtót elfelejteni. Vásárolni egy asztalt, egész egyszerűen úgy csinálni tovább, ahogyan az elmúlt két évtizedben. Húsz év múlva hetven éves lesz, akkor meg már a többen is túl lesz, ami még hátramarad, lehet, hogy korán fog meghalni.

Gyáva.

Remegő markát a kilincsre tette.

A magas ember lassan kinyitotta az ajtót. Óvatosan benyomta, hunyorított, és...

Csak holdfény és száraz levegő. Beszívta az orrán keresztül, figyelt, de semmit nem talált.

*** *illata eltűnt.*

Monsieur Perdu huszonegy nyáron át olyan ügyesen kerülte meg gondolatban ***-t, mint ahogyan egy nyitott csatornanyílást kerülne meg.

Leggyakrabban úgy gondolt rá, mint ***. Mint a némaság a gondolatfolyama zsongásában, mint a fehér folt a múlt képein, mint a sötétség az érzései közepette. Képes volt a hézagok minden válfaját elképzelni.

Monsieur Perdu körülnézett. Milyen csendesnek hatott a szoba. És a levendulakék tapéta ellenére sápadtnak. A csukott ajtó mögött az évek kisajtották a falakból a színt.

A folyosóról beszűrődő fény csak kevés dolgot talált, amely árnyékot vetett. Egy bárshéket. A konyhaasztalt. Egy vázát a több mint két évtizede Valensoléból lopott levendulával. És egy ötvenéves férfit, aki leült a székre, és a két karjával átölelte saját magát.

Ott fent valaha függönyök voltak. Amott képek, virágok és könyvek, egy Castor nevű macska, aki a díványon aludt. Itt gyertyafény és suttogás volt, teli vörösboros poharak és zene. A falon táncoló árnyékok, az egyik magas, a másik csodaszép.

Ebben a szobában szerelem volt.

Most már csak én vagyok itt.

Ökölbe szorította a kezét, és az égő szeméhez nyomta.

Monsieur Perdu nyelt egyet, majd még egyet, hogy a könnyeit leküzdje. A torka túlságosan összeszűkült, semhogy lélegezni tudott volna, és a hátát mintha hőség és fájdalom perzselte volna.

Amikor újra tudott nyelni anélkül, hogy fájt volna, Monsieur Perdu felállt, és kinyitotta a szárnyas ablakot. A hátsó udvarból illatok örvénylettek felfelé.

Goldenbergék kis kertjének növényei. Rozmaring, kakukkfű. Hozzákeveredtek még Che, a vak talpmasszőr és „lábbal suttogó” masszázsolajai. Omlett illata, amely elvegyült Kofi afrikai, erős és húsos, grillezett ételleivel. Mindezek felett pedig Párizs júniusi illata lebegett, amely a hársfa és a remény illatát hozta magával.

Ám Monsieur Perdu nem engedte, hogy ezek az illatok megérintsék. Minden erejével nekifeszült a varázslatuknak. Nagyon jól ment már neki, hogy ne vegyen tudomást semmiről, ami bármiféle vágyakozást válthatna ki belőle. Illatokról. Dallamokról. A dolgok szépségéről.

A szűkös konyha melletti kamrából vizet hozott meg zöld szappant, és elkezdte lemosni a faasztalt.

Nekifeszült az elmosódott képnek, ahogyan ennél az asztalnál ült, nem egyszül, hanem ***-nal.

Mosott és súrolt, és tudomást sem vett a motószkáló kérdésről, hogy akkor most, hogyan tovább, miután a szoba ajtaját kinyitotta, amelyben minden szerelme, álma és múltja volt eltemetve.

Az emlékek olyanok, akár a farkasok. Nem tudod őket elzárni, és remélni, hogy tudomást sem vesznek majd rólad.

Monsieur Perdu az ajtóhoz vitte a keskeny asztalt, a könyvszekrényen keresztül a folyósóra húzta, majd a papírból emelt varázshegyek mentén ki a lépcsőházba, a szemközti lakás elé.

Amikor kopogni akart, felhangzott az a szomorú hang.

Fojtott zokogás, amely olyan, mintha egy párna mögül jönne.

A zöld bejárati ajtó mögött valaki sírt.

Egy nő. És úgy sírt, mintha azt kívánná, hogy senki, de senki ne hallja.

2. fejezet

- **A**nnak a... na, tudja: Le P.-nek a felesége volt.
Nem tudta. Perdu nem olvasta a párizsi pletykalapokat.

Madame Catherine az „a na, tudja: Le P.” egy csütörtöki napon késő este ment haza a művész férje ügynökségéről, ahol a sajtómunkát végezte neki. A kulcsa nem illett a zárba, a lépcsőházban egy bőrrönd várta, rajta a válókereset. A férje ismeretlen helyre költözött, a régi bútorokat és egy új asszonyt vitt magával.

Catherine-nak, maholnap Le-Disznó exnejének semmije nem maradt a ruháin kívül, amelyek a hozományát alkották. No, meg azon kívül, hogy belátta, milyen gyanútlan volt, először is, mert azt hitte, hogy az egykor érzett szerelem majd a válás után is emberséges bánásmódot biztosít neki, másodszer pedig, mert úgy gondolta, elég jól ismeri a férjét ahhoz, hogy már ne tudja meglepni.

- Igencsak széles körben elterjedt tévedés – fontoskodott Madame Bernard, a ház úrnője a pipájából eregetett két füstkarika között. – Csak akkor ismered meg igazán a férjed, amikor elhagy.

Monsieur Perdu még nem látta a saját életéből ilyen hidegvérrel kizárt nőt.

Hallgatta hát a magányos sírást, amelyet kétségbeesetten próbált a kezével vagy talán egy konyhai kéztörölővel tompítani. Vetesse észre magát, és hozza zavarba? Úgy döntött, hogy előtte inkább idehozza még a vázát és a széket is.

Halkan jött-ment a nő és a saját lakása között. Pontosan tudta, milyen árulkodó ez a régi, büszke ház: melyik deszkák

recsegnek, melyik falakat vonták be hanyagul, melyek voltak vékonyak, és melyik kőfallal rejtett kürtők működtek kihangosítóként.

Amikor az egyébként üres nappalijában a tizenhét darabos, tájképet ábrázoló kirakója fölé hajolt, a ház táviratozta neki a többiek életét.

Ahogy Goldenbergék veszekedtek (férj: „Nem tudnál...? Miért vagy olyan...? Én nem...?”; feleség: „Neked mindig... Te soha nem... Azt akarom, hogy te...”). Friss házasokként is ismerte őket. Akkor gyakrabban nevettek együtt. Aztán jöttek a gyerekek, és a szülők úgy elsodródtak egymástól, akár a földrészek.

Hallotta, ahogyan Clara Violette az elektromos kerekesszékekkel a szőnyegek szegélyén, a deszkákon és a küszöbökön átgurul. Ő még látta a zongoristát boldogan táncolni.

Hallotta Che-t és a fiatal Kofit, amint főztek. Che sokáig kavargatta az ételeket a lábosban. A férfi mindig is vak volt, de azt mondta, hogy az illatnyomok és visszhangok által látja a világot, amelyeket az emberek az érzéseikkel és gondolataikkal hagynak maguk után. Che érezte, ha egy szobában szerették egymást, éltek vagy veszekedtek.

Perdu minden vasárnap hallotta Madame Bomme-ot is, ahogyan ő és az özvegyek klubja kislányosan vihorásznak a parázna könyveken, amelyekkel a fintorgó rokonaik háta mögött látta el őket.

A Rue Montagnard 27-es számú ház az életjelek tengere volt, amelyek Perdu hallgatag szigetén megtörték.

Húsz éve hallgatta. Olyan jól ismerte a szomszédait, hogy néha csodálkozott, azok milyen keveset tudnak róla (habár neki ez így volt jó). Nem sejtették, hogy ágyon, széken és fogason kívül nincs semmiféle berendezési tárgya, semmiféle dísz tárgy, semmi zene, semmi kép, fényképalbum, kanapé vagy edény (ez utóbbi csupán egy személyre). Sem pedig azt, hogy ezt az egyszerűséget önként választotta. A két szoba, amelyet még lakott,

olyan üres volt, hogy visszhangzott, ha köhögött. A nappaliban mindössze a túlméretezett, tájképet ábrázoló kirakó hevert a földön. A hálósobáján egy matrac, egy vasalódeszka, egy olvasólámpa és egy kerek ruhaakasztó osztozott, amelyen a pontosan ugyanolyan ruhadarabokból három váltás lógott: szürke nadrág, fehér ing, barna, V-kivágású pulóver. A konyhában volt egy kávéfőző, egy kávésdoboz, és egy polc élelmiszerekkel. Ábécésorrendben. Talán jó is volt, hogy ezt senki nem látta.

Mégis különös érzéseket táplált a 27-es számú ház lakói iránt. Megmagyarázhatatlan módon jobban érezte magát, ha tudta, hogy jól vannak. És ehhez maga is próbált hozzájárulni anélkül, hogy túlságosan feltűnő lett volna. A könyvek siettek segítségére. Egyébként állandóan a háttérben mozgott, akár egy kép hátsó részében, miközben elől zajlott az élet.

Azért az új bérlő a harmadikról, Maximilian Jordan még nem hagyta nyugodni Monsieur Perdut. Jordan méretre szabott füldegót viselt, rajta fülvédőt, és hűvös napokon gyapjúsapkát. Egy fiatal író, aki az első művével egy csapásra híres lett, és azóta állandóan a rajongói elől menekült, akik legszívesebben beköltöztek volna hozzá. Jordan módfelett érdeklődött Monsieur Perdu iránt.

Amikor Perdu a szemközti lakás ajtaja elé tett szék, a rajta álló váza és a konyhaasztal körül rendezkedett, a sírás abba maradt.

Ekkor egy deszka reccsenését hallotta, mint amikor valaki úgy próbál meg rálépni, hogy az ne recsejen.

Bekémlelt a zöld ajtó tejüveg ablakán. Aztán kétszer, egészen óvatosan kopogott.

Egy arc közeledett. Egy homályos, világos, ovális arc.

– Igen? – suttogta az ovális arc.

– Hoztam egy széket és egy asztalt.

Az ovális arc hallgatott.

Lágyan kell vele beszélnem. Olyan sokat sírt, hogy valószínűleg kiszáradt, és szétporlad, ha túl hangos vagyok.

– És egy vázát. Virágoknak. Piros virágoknak például, azok nagyon szépek volnának a fehér asztalon.

Az arcát majdhogynem az üvegnek nyomta.

Így suttogott: – De adhatok Önnek egy könyvet is.

A lámpa kialudt a lépcsőházban.

– Milyen könyvet? – suttogta az ovális arc.

– Olyat, ami megvigasztal.

– De nekem még sírnom kell. Különben megfulladok.

Érti?

– Természetesen. Az ember néha úszik az el nem sírt könnyekben, végül pedig elsüllyed bennük, ha magában tartja őket.

– És én egy ilyen tenger fenekén vagyok.

– Akkor hát hozok egy sírásra készítő könyvet.

– Mikor?

– Holnap. Megígéri nekem, hogy addig eszik és iszik valamit, mielőtt tovább sírna?

Nem tudta, miért mondta ezt. Biztosan a közöttük lévő ajtó tette.

Az üveg bepárasodott a nő leheletétől.

– Igen – mondta a nő. – Igen.

Amikor a lépcsőházban világosság gyúlt, az ovális arc hátrahőkölt.

Monsieur Perdu gyorsan az üveghez nyomta a kezét. Oda, ahol az előbb még a nő arca volt.

És ha valamire még szüksége van, egy komódra, egy burgo-nyahámozóra, akkor megveszem, és azt állítom majd, hogy az enyém volt.

Visszament az üres lakásába, és bereteszte. A könyvszekrény mögötti szoba ajtaja még mindig nyitva állt. Minél tovább nézett be rajta, Monsieur Perdu annál inkább úgy érezte, mintha 1992 nyara ágaskodna fel a padlóból. A macska a fehér,

bársonyos talpával leugrott a kanapéról, és kinyújtózott. A nap egy meztelen hátat érintett, a hát megfordult, és *** lett belőle. Rámosolygott Monsieur Perdura, felegyenesedett az olvasó testhelyzetéből, és meztelenül, könyvvvel a kezében elé jött.

– Készen állsz végre? – kérdezte ***.

Monsieur Perdu becsukta az ajtót.

Nem.

3. fejezet

– Nem – mondta Monsieur Perdu a következő reggel is. – Ezt a könyvet inkább nem szeretném Önnek eladni.

Gyengéden kivette a vevő kezéből *Az éjszaka* című könyvet. Az Irodalmi Patika nevű könyvkereskedés hajójának oly sok regénye közül éppen Maximilian alias Max Jordan, a Rue Montagnard harmadik emeleti fülvédősenek hírhedt bestsellerét kellett kiválasztania.

A vevő dermedten nézett a könyvkereskedőre.

– Hogyhogy nem?

– Max Jordan nem illik önhöz.

– Max Jordan nem illik hozzám?

– Pontosan. Nem az ön esete.

– Az esetem. Aha. Szabad rá emlékeztetnem, hogy én az ön könyves hajóján könyvet keresek. Nem pedig férjet, kedves uram.

– Engedelmeivel: amit olvas, az hosszú távon meghatározóbb, mint hogy milyen férfihez megy hozzá, kedves asszonyom.

A nő résnyire szűkült szemmel nézett rá.

– Adja ide a könyvet, tegye el a pénzem, és akkor mindketten úgy tehetünk, mintha szép napunk volna.

– Szép napunk van, feltételezhetően holnap kezdődik a nyár, de ezt a könyvet ön nem kapja meg. Tőlem nem. Mutathatok önnek néhány másikat?

– Á? Hogy rám sózzon egy ősrégi klasszikust, amelyet ön túl lusta a fedélzetről lehajítani, hogy a halakat mérgezze vele?

– Eleinte halk volt, de aztán egyre hangosabb lett.

– A könyv nem tojás. Csak mert egy könyv egy kicsit korosabb, még nem romlik meg. – Monsieur Perdu is növelte a hangerőt. – És egyáltalán, mit jelent az, hogy koros – a kor nem betegség. Minden korosodik, a könyvek is. De vajon ön, vagy akárki más kevésbé értékes, kevésbé fontos, csak mert valamivel régebb óta van a világon?

– Nevetséges, ahogyan minden szavamat kiforgatja, csak mert sajnálja tőlem azt az ostoba könyvet.

A vevő – vagy sokkal inkább nem vevő – a pénztárcáját a drága válltáskájába hajította, megrántotta a cipzárját, ám az beakadt.

Perdu érezte, hogy valami felbuzog benne. Egy vad érzés, harag, feszültség – csakhogy ennek semmi köze nem volt ehhez a nőhöz. Mégsem tudta tartani a száját. Ment a nő után, amint az dühöngve botorkált végig a könyves hajó gyomrán, és a gyér fényben, a hosszú polcsorok között utána kiáltott: – Választhat, asszonyom! Elmehet és köphet rám. Vagy pedig ettől a pillanattól kezdve megkímélheti magát több ezer órányi, jövődöbéli kintől.

– Köszönöm, éppen azon vagyok.

– Amennyiben a könyvek oltalmára bízza magát ahelyett, hogy hiábavaló kapcsolatokat ápol olyan férfiakkal, akik így vagy úgy hanyagul bánnak önnel, vagy hogy ostoba fogyókúra-kényszerképzeteket kerget, mert az egyik férfinak nem elég vékony, a másiknak meg nem elég ostoba.

A nő a Szajnára néző nagy, öblös ablak előtt megállt, és a szemével villámokat szórt Perdura. – Mégis mit meg nem enged magának!

– A könyvek megóvják az ostobaságtól. A hamis reménytől. A nem megfelelő férfiaktól. Kibélelik szeretettel, erővel, tudással. Ők az élet – belülről. Válasszon! Könyvek vagy...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, az egyik párizsi kiránduló gőzhajó éppen elúszott mellettük. A fedélzeti korlátnál egy csoport kínai állt esernyőkkel. Hevesen fényképezni

kezdték, amikor a híres párizsi, úszó Irodalmi Patikát meglátták.

A gőzhajó barnászöld vízdűnéket sodort a partra, a könyves hajó imbolyogni kezdett.

A vevő megbillent a sikkos, magas sarkain. Ám Perdu a keze helyett *A sündisznó eleganciáját* nyújtotta felé.

A nő ösztönösen a regény után kapott, és erősen belekapaszkodott.

Perdu nem engedte el, miközben megnyugtatóan, gyengéden és nem túl hangosan beszélt az idegenhez.

– Olyan szobára van szüksége, amely csak az öné. Nem túl világosra, és egy fiatal macskára, aki társaságot nyújt önnek. És ezt a könyvet legyen szíves lassan olvasni. Hogy közben időről időre kipihenhesse magát. Sok mindenre elgondolkodik majd, és feltételezhetően sírni is fog. Saját magán. Az években. De utána jobban lesz. Tudni fogja, hogy most nem kell meghalnia, még ha úgy is érzi, mert az a fickó nem bánt önnel tisztességesen. És újra szeretni fogja saját magát, nem pedig rondának és naivnak tartani.

Csak ezen utasítások után engedte el a kötetet.

A vevő rámeredt. Amilyen rémülten nézett rá, a férfi tudta, hogy telibe talált. Elég pontosan.

Aztán a nő leejtette a könyvet.

– Maga teljesen bolond – lehelte, sarkon fordult, majd lehajtott fejjel botorkált a hajó gyomrán keresztül a rakpart felé.

Monsieur Perdu felemelte *A Sündisznó eleganciáját*. A kötet az eséstől kificamította a gerincét. Muriel Barbéry regényét kénytelen lesz egy-két euróért átengedni a rakpart valamelyik könyvárusának turkáló ládájába.

Aztán a vevő után nézett. Ahogyan átküzdötte magát a sértő embereken. Ahogyan a válla remegett a kosztümjében.

Sírt. Úgy sírt, mint aki tudja, hogy természetesen nem fog ebbe a kis drámába belepusztulni. Ugyanakkor mélyen megsebezte az igazságtalanság, hogy ez éppen vele, éppen most történt

meg. Hiszen nemrég ejtettek rajta sebet, kíméletlenül és mélyen. Nem volt ez elég, még egy ilyen közönséges könyvkereskedőnek is így kell vele bánnia?

Monsieur Perdu feltételezte, hogy a nő őt, az ostoba papírtigrist a hülye Irodalmi Patikáján a személyes tízfokú skáláján körülbelül tizenkettőre osztályozta.

Egyetértett vele. A kitörésének, az érzéketlen konokságának bizonyára a múlt éjszakához és a szobához volt köze. Egyébként türelmesebb volt.

Alapvetően a vevői semmiféle kívánsága, szitkozódása és furcsasága nem tudta megrendíteni. Három kategóriába sorolta őket. Az első azok voltak, akiknek a könyvek az egyedüli friss levegőt jelentették a mindennapok fulladozásában. A legkedvesebb vevői. Megbízta az ítéletében, hogy mire van szükségük. Vagy bizalmasan megvallották neki a sebezhető pontjukat, mint például: „kérem, csak semmiféle olyan regényt, amelyben hegyek vagy felvonók vagy szép kilátás szerepelnek – nekem ugyanis tériszonyom van”. Néhányan gyerekdalokat énekeltek Monsieur Perdunak, vagyis inkább olyasmit brummogtak, hogy: „mmhmm, mmh, dadada – ugye ismeri?”, reménykedve, hogy a nagy könyvkereskedő emlékszik rájuk, és olyan könyvet ad nekik, amelyben a gyerekkoruk dallamai szerepet játszanak. Többnyire tényleg ismerte őket. Volt olyan idő, amikor sokat énekelt. A vevők második kategóriája csak azért jött fel az ő Lulujára, a Champs-Élysées kikötőjében álló könyves hajóra, mert a rajta berendezett könyvkereskedés neve odacsalogatta őket: Irodalmi Patika. Hogy aztán vegyenek egy-két eredeti képeslapot („Az olvasás veszélyezteti az előítéleteket” vagy: „Aki olvas, nem hazudik – legalábbis addig nem”), néhány barna, gyógyszerári üvegbe dugott miniatűr könyvet, vagy hogy fényképeket készítsenek.

Ám ezek az emberek egyenesen elragadóak voltak a harmadik kategóriával szemben, akik királynak tartották magukat, csak sajnos nem úgy viselkedtek. Szemrehányóan, mindenféle

„jó napot” nélkül, anélkül, hogy ránéztek volna, miközben minden könyvet megfogdostak a zsíros ujjakkal, amelyekkel előtte sült krumplit ettek, megkérdezték Perdutól: „Nincs sebtapasza versekkel? Vécépapírja folytatásos krimivel? Miért nem tart fel-fújható úti párnát, hasznos volna egy könyvpatikában.”

Perdu anyja, Lirabelle Bernier, elvált Perdu arra bízta, hogy áruljon sósborszeszt és kompressziós harisnyát. A nőknek egy bizonyos kor fölött elnehezedik a lába, miközben a fotelben olvasnak.

Némely napokon a harisnya jobban fogyott, mint a szépirodalom.

Felsóhajtott.

Miért áhítozott annyira ez a vevő a teljesen átlátszó érzelmi állapotában arra, hogy *Az éjszakát* elolvassa?

Jó, nem ártott volna neki.

Legalábbis nem nagyon.

A *Le Monde* című újság úgy ünnepelte a regényt és Max Jordant, mint „a dühöngő ifjúság új hangját”. A női magazinok majd elepedtek az „éhes szívű fiú” után, és nagyformátumú fényképet hoztak a szerzőről, nagyobb, mint a könyv borítója. Max Jordan mindig kissé csodálkozva nézte ezeket a fényképeket.

És megsebezve, gondolta Perdu.

Jordan első könyvében hemzsegték az olyan férfiak, akik attól való félelmükben, hogy elveszítik saját magukat, nem tudtak mást szembeállítani a szerelemmel, mint a gyűlöletet és a cinikus közömbösséget. Egy kritikus úgy méltatta *Az éjszakát*, mint az „új maszkulinizmus kiáltványát”.

Perdu kicsit kevésbé tartotta fellengzősnek. Egy olyan fiatalember lelki életének kétségbeesett leltára volt, aki először szeret. És nem érti, hogyan kezdhet el szeretni az esze beleegezése nélkül, majd épp úgy az együttműködése nélkül egyszer csak már nem szeretni. Mennyire zavarja, hogy nem ő maga dönti el, kit szeret, őt ki szereti, hol kezdődik, és hol

ér véget, meg az a kettő között feszülő egész kiszámíthatatlanság.

Szerelem, a férfiak rettegett zsarnoka. Nem csoda, ha a férfi mint olyan, szökéssel felel rá. Nők milliói olvasták a könyvet, hogy megértsék, miért voltak a férfiak kegyetlenek hozzájuk. Miért cserélték ki a zárukat, szakítottak SMS-ben, feküdtek le a legjobb barátnőjükkel. Mindezt csak azért, hogy a zsarnoknak fityiszt mutassanak: látod, engem nem gyűrsz le, neem, engem nem.

De ez vajon tényleg megvigasztalta a nőket?

Az éjszakát huszonkilenc nyelvre fordították le. Még Belgiumnak is eladták, ahogyan Rosalette házmasterasszony tudni vélte, és ami a belgákat illeti, no igen, mint hamisítatlan franciának, az embernek végül is megvoltak az egészséges előítéletei.

Max Jordan hét hete költözött a Rue Montagnard 27-es számú házba. Goldenbergékkel szembe, a harmadikra. Még egyetlen rajongója sem talált rá, akik szerelmes levelekkel, telefonhívásokkal és életük meggyónásával üldözték. Még egy internetes Wiki-fórumon is eszmecserét folytattak *Az éjszakáról*. A volt barátnőiről (nem ismertek, nagy kérdés: Jordan még szűz?), a különködő hobbijairól (fülvédő hordása), és a lehetséges lakcímeiről (Párizs, Antibes, London).

Gyakran megfordultak az Irodalmi Patikán *Éjszaka*-függők. Fülvédőt hordtak, és rimáinkodtak Monsieur Perdunak, hogy rendezzen olvasói estet a bálványukkal. Amikor Perdu javaslatot tett az új lakótársának, a huszonegy éves fiatalember krétafehér lett. Lámpaláz, vélte Perdu.

Jordan a szemében egy menekülő fiatalember volt. Egy gyerek, akit a megkérdése nélkül írói rangra emeltek. És sokak számára biztosan a férfiak érzelmi csatáinak elárulójává vált. Voltak gyűlölködő fórumok is a weben, amelyekben a névtelen hozzászólók Jordan regényét ízeire szedték, élcelődtek rajta, és azt javasolták a szerzőnek is, amit a kétségbeesett főszereplő a regényben tesz, miután világossá vált számára,

hogy a szerelmen nem tud úrrá lenni soha: egy korzikai szikláról a tengerbe veti magát.

Az, ami *Az éjszakában* lenyűgöző volt, az egyben veszélyes is: a férfiak lelkivilágáról mesélt, olyan őszintén, ahogyan korábban egyetlen férfi sem. Az irodalom minden ideálját és szokásos férfiképét szétaposta. A „talpig férfiét”, az „érzéketlen fickóét”, a „habókos öregemberét” vagy a „magányos farkasét”. „A férfiak is emberek” – így írt egy feminista újság megfelelően letisztult címe Jordan debütálásáról.

Perdunak imponált, amit Jordan meg mert tenni. Másrészről úgy látta a regényt, mint egy gazpachót, amely állandóan kilötyög a levestál peremén. És az alkotója is épp annyira túlsordult az érzelmektől: minden páncéltól mentesen Perdu negatívjának a pozitív képe volt.

Perdu azon tűnődött, milyen jó érzés lehet ilyen mélyen érezni, és mégis életben maradni.

1. fejezet

Perdu következőként egy angol férfit szolgált ki, aki megkérdezte tőle: – Nemrég láttam itt egy könyvet zöld-fehér borítóval. Lefordították már? – Perdu rájött, hogy egy immár tizenhét éves klasszikusról van szó, amelyet annak idején nem adott el neki, hanem rábeszélte egy verseskötetre. Utána Perdu segített a futárnak a könyves ládákat a kézikocsiról a hajóra hordani, majd a mindig kissé izgága általános iskolai tanárnőnek a Szajna másik partjáról egy-két aktuális gyerekkönyvet összegyűjteni.

Egy kislánynak Perdu megtörölte az orrát, amelyet éppen *Az arany iránytű* című könyvbe dugott. A túlhajszolt anyjának áfás számlát írt a harminc kötetes lexikonról, amelyet részletekben vásárolt meg tőle.

A lányára mutatott: – Ez a furcsa gyermek ki akarja olvasni, mire huszonegy éves lesz. Jó, mondtam neki, megkapja az encipléd... enckopi... nos, ezt a kézikönyvet. De aztán semmi születésnap ajándék. És semmi karácsonyra.

Perdu a hétéves kislányra nézett, és felé bólintott. A kicsi komolyan visszabólintott.

– Maga ezt normálisnak találja? – kérdezte az anyja aggodva. – Ebben a korban?

– Bátornak, okosnak és helyesnek találom.

– Csak aztán nehogy túl okos legyen a férfiaknak.

– Az ostobáknak nyilván. De hát ki akar olyat? Egy ostoba férfi minden nőt romba dönt.

Az anya meglepetten felpillantott az örökké dagasztó, kivörösödött kezéről.

– Miért nem mondta ezt nekem korábban senki? – kérdezte halvány mosollyal.

– Tudja, mit? – mondta Perdu. – Keressen egy könyvet, amit a lányának ajándékoz születésnapjára. A Patikában ma akciós nap van. Vásárolj egy lexikont, és kapsz hozzá egy regényt.

– De az anyám kint vár ránk. – A nő szétszórtan belement a játékba, és felsóhajtott. – Az anyám azt mondja, be akar költözni egy otthonba, hogy végre felhagyjak vele, hogy róla gondoskodjak. De nem vagyok rá képes. Maga képes volna?

– Ránézek az anyjára. Ön pedig keressen közben valami ajándékot, rendben?

A nő hálás mosollyal engedelmeskedett.

A kislány nagymamájának Perdu vitt egy pohár vizet a rakpartra. Az asszony nem bízott a hajóhídban.

Perdu ismerte az idősek bizalmatlanságát, sok hetven feletti vevője volt, akiket a szárazföldön látott el tanácsokkal, ott, a park padján, ahol ez az idős hölgy is ücsörgött. Minél tovább vitte őket az élet, az idősek annál inkább óvták a jó napjaikat. Hogy semmi ne veszélyeztesse a hátralévő időt. Ezért inkább már nem vezettek, kivágatták a házuk elől a régi fákat, nehogy a tetőre dőljenek, és már nem botorkáltak végig a folyó felett ívelő, ötmilliméteres acél hajóhídon. Perdu egy magazin nagyságú könyvkatalógust is vitt a nagymamának, amelyet az asszony legyezőként használt a nyári forróság ellen. Az idős asszony utasítóan maga mellé csapott a padra.

Perdut a saját anyjára, Lirabelle-re emlékeztette. Talán a szeme miatt. Éberén és megértően nézett rá. Perdu leült. A Szajna csillogott, fölöttük az ég nyári kéksége domborult. Place de la Concorde-ról zúgás és dudaszó hallatszott, nem volt egy pillanatnyi csend sem. A város július tizennegyediké után egy kicsit kiürül, amikor is a párizsiak felkerekednek, hogy a nyári szünidő alatt a tengerpartot és a hegyeket leigázzák. Ennek ellenére a város maga még akkor is hangos és sóvár.

– Maga is csinálja ezt néha? – kérdezte hirtelen a nagymama. – Vizsgálgatja a régi fényképeket, vajon a halottak arcán észrevehető-e a sejtés, hogy hamarosan meghalnak?

Monsieur Perdu megrázta a fejét: – Nem.

Az asszony a barna májfoltokkal teli, remegő kezével kinyitotta a nyaklánc medálját.

– Nézze. A férjem. Két héttel azelőtt, hogy elesett. És akkor ott áll az ember fiatalasszonyként, és hirtelen megüresedik a szobája.

A mutatóujját végighúzta a férje fényképén, és gyengéden megbökte az orrát.

– Milyen higgadtan néz. Mintha még minden terve valósággá válhatna. Belenézünk egy kamerába, és azt gondoljuk, minden megy tovább, de aztán... ég veled, örökkévalóság.

Hallgatott. – Én mindenesetre már nem engedem magam fényképezni – mondta. Az arcát a nap felé fordította. – Van könyve a halálról?

– Nagyon is sok – felelte Perdu. – A korosodásról, a gyógyíthatatlan beteggé válásról, a lassú halálról, a gyorsról, a magányosról, valahol egy kórházi szoba padlóján.

– Sokszor tűnődtem rajta, miért nem írnak már könyveket az életről. Meghalni mindenki tud. De élni?

– Igaza van, asszonyom. Olyan sok mindent lehetne mesélni az életről. Életről könyvekkel, életről gyerekekkel, életről kezdőknek.

– Írjon hát egyet!

Mintha bárkinek is adhatnék erről tanácsot.

– Én inkább egy enciklopédiát írnék a világ minden érzéséről – vallotta be. – Mint „félelem a stopposoktól” vagy „a korai kelés felett érzett büszkeség” vagy éppen „lábujj-félénkség, vagyis az aggodalom, hogy a másik szerelmét majd lábbal tiporjuk”.

Perdu azon tűnődött, miért meséli el ezt ennek az idegen nőnek.

Bárcsak ne nyitotta volna ki azt a szobát!

A nagymama megpaskolta a férfi térdét. Perdu kissé össze-rezdült. Az érintések veszélyesek.

– Érzelmek enciklopédiája – ismételte a nő mosolyogva. – Nos, a lábujjas dolgot ismerem. Enciklopédia a világ minden érzéséről... Ismeri azt a németet, Erich Kästnert?

Perdu bólintott. Kästner 1936-ban, röviddel azelőtt, hogy Európa fekete-barna sötétségbe borult, a művei költői gyógyszeres-szekerényéből kiadta a *Lírai házipatikát*. „Ez a kötet a magánélet gyógyítására szolgál. Az ember kis és nagy bajait orvosolja, többnyire tetszőleges adagolásban. A lélek gyógyszeres kezelésére szolgál, és joggal nevezhetjük Házipatikának.” – írta a költő az előszóban.

– Kästner volt az egyik oka annak, hogy a könyves hajómat Irodalmi Patikának neveztem el – mondta Perdu. – Azokat az érzéseket akartam kezelni, amelyeket nem ismernek el betegséggént, és amelyeket az orvosok soha nem diagnosztizálnak. Mindazt a halvány érzést, rezdülést, amely egyetlen terapeutát sem érdekel, mert szerintük túl kicsi és megfoghatatlan. Az érzés, amikor egy újabb nyár közeledik a végéhez. Vagy amikor felismerjük, hogy már nincs egy egész életnyi időnk a helyünket megtalálni. Vagy az a kis bánat, amikor egy barátság mégsem mélyül el, és az embernek tovább kell keresnie olyasvalaki után, akire az életét rábízhata. Vagy a búskomorság a születésnapunk reggelén. Vágyakozás a gyerekkor levegője után. Ilyesmi.

Emlékezett rá, hogy az anyja egyszer elárulta neki egy nagy bánatát, amely fájt neki, és amelynek nem volt ellenszere: – Vannak olyan nők, akik a másiknak csak a cipőjére néznek, az arcukra soha. És olyanok is, akik mindig a másik nő arcába néznek, és csak ritkán a cipőjükre. – Neki az utóbbiak kedvesebbek voltak, Lirabelle úgy érezte, az előbbieket megalázzák és félreismerik.

És pontosan azért, hogy az ilyen megmagyarázhatatlan, mégis valós fájdalmakat enyhítse, vásárolta meg a hajót, amely

akkoriban még egy uszály volt, és eredetileg Lulunak hívták. Saját kezűleg átépítette, és megtöltötte könyvekkel, amelyek számtalan meghatározhatatlan lelki betegségre az egyetlen gyógyszert jelentik.

– Írja csak meg! Érzelmek enciklopédiája irodalmi patikusoknak. – Az idős asszony kihúzta magát, izgatottabbá, élénkebbé vált. – Írja hozzá az idegen bizalmasokat is az I betűhöz! Vázolja fel azt a különös érzést, amikor az ember egy idegennel szemben sokkal jobban megnyílik, mint a saját családjának valaha is. És az unokavigaszt az U-hoz. Az érzés, hogy az élet megy tovább. – Álmodozón elhallgatott.

– Lábujj-félénkség. Én is megtapasztaltam. És szerette... és mégis szerette a lábamat is.

Téves vélekedés, gondolta Perdu, amikor a nagymama, az anya és a kislány elbúcsúzott tőle, *hogy a könyvkereskedők könyvekkel foglalkoznak*.

Ők az emberekkel foglalkoznak.

Amikor ebédidőben a vevők áradata alábbhagyott – az evés a franciáknak szentebb volt, mint az állam, a vallás és a pénz együttvéve –, Perdu az erős sörtesepűrűvel felseperte a hajóhidat, és közben felzavart egy hídi keresztespókfészket. Aztán meglátta, amint Kafka és Lindgren a parti sétány fái alatt felé sétálnak. A két kóbor macskát, akik naponta meglátogatták, azért nevezte el így, mert bizonyos vonzódást mutattak a szerzőkhöz. A fehér papi galléros, szürke kandúr élvezettel fente a körmét Franz Kafka *Egy kutya kutatásai* című művén, egy olyan mesén, amelyben az emberek világa a kutyák szemszögéből jelenik meg. A hosszú fülű, vörös-fehér Lindgren pedig Harisnyás Pippi történetei között heverészett szívesen. Szép, barátságos tekintetű macska volt, amely a polcok mélyéről kémlelt kifelé, és minden látogatót figyelmesen méricskélte. Lindgren és Kafka olykor-olykor megtette Perdunak azt a szívességet, hogy az egyik felső polcra minden előzetes

figyelmeztetés nélkül valamely harmadik kategóriába tartozó, vagyis zsíros ujjú vevő nyakába ugrott.

A két olvasott kóbor macska kívárta, amíg az óvatlan, öles léptektől biztonságban a fedélzetre surranhatott. Ott gyengéden nyivákolva a könyvkereskedő nadrágszarához dörgölöztek.

Monsieur Perdu némán állt. Rövid időre, csak nagyon rövid időre megengedte magának, hogy a védőpáncélját kinyissa: élvezte a macskák melegét. A puhaságukat. Lehunyt szemmel másodpercekre megadta magát ennek a végtelenül gyengéd érzésnek.

Monsieur Perdu életében ez a majdnem ölelés volt az érintés egyetlen fajtája.

Az egyetlen, amelyet megengedett.

Az értékes pillanat elillant, amikor a polcok azon fala mögött, amelyekre Perdu a nagyváros ötfajta szerencsétlensége (kapkodás, közömbösség, hőség, zaj és a – természetesen globálisan értendő – szadista buszsofőrök) ellen csoportosította a könyveket, valaki pokoli köhögő rohamot kapott.

5. fejezet

A macskák elsurrantak a félhomályban, és a konyhában felkukkanták a tonhalkonzervet, amelyet Perdu kikészített nekik.

– Jó napot! – kiáltotta ekkor Monsieur Perdu. – Segíthetek?

– Nem keresek semmit – hörögte Max Jordan.

A bestsellerszerző habozva előbújt, mindkét kezében egy-egy sárgadinnye. A fején a kötelező fülvédő.

– Maguk hárman már régóta állnak itt, Jordan úr? – kérdezte Perdu megjátszottan szigorúan.

Jordan bólintott, és a vörös szín zavarában egészen a sötét hajtővéig felkúszott.

– Akkor jöttem, amikor nem akarta a hölgynek eladni a könyvemet – mondta boldogtalanul.

Ó, ó. Ez ugyancsak rossz időzítés volt.

– Olyan rettenetesnek találja?

– Nem – felelte Perdu azonnal. Jordan a legkisebb habozást is igenként értelmezte volna. Nem volt rá szükség, hogy ilyesminek tegye ki. Ezenkívül Perdu tényleg nem találta rettenetesnek a könyvet.

– De hogy mondhatta azt, hogy nem illek hozzá?

– Uram... ö...

– Szólítson csak Maxnak.

Ez azt jelentené, hogy a fiú is a keresztnevemen szólíthat.

Az utolsó, aki ezt tette, *** volt azzal a csokoládémeleg hangjával.

– Maradjunk egyelőre a Jordan úrnál, Jordan úr, rendben? Nézze, én a könyveket gyógyszerként árusítom. Vannak

olyan könyvek, amelyek egymillió embernek emészthetők. Mások csupán száznak. Sőt, vannak olyan gyógyszerek, par-don, könyvek, amelyeket csupán egyetlen egy embernek írtak.

– Ó, Istenem! Egyetlen egynek? Ezért az a sokévi munka?

– Hát persze, ha megment vele egy életet! Ennek a ve-vőnek most egyáltalán nem volt szüksége *Az éjszakára*. Nem tudta volna elviselni. Túl erős mellékhatásai vannak.

Jordan gondolkodott. Nézte a több ezer könyvet a hajóban, a polcsorokon, a foteleken és halmokban.

– De honnan tudja, milyen problémája van az emberek-nek, és milyen mellékhatások jönnek elő?

No, igen. Hogyan is magyarázza el Jordannek, hogy maga sem tudja pontosan, hogyan csinálja?

Perdu a fülét, a szemét és az ösztöneit használta. Képes volt rá, hogy egy beszélgetés során minden lélekből kihallja, mi hi-ányzik neki. Hogy bizonyos fokig minden testből, a testtartás-ból, a mozdulatokból, a taglejtésből kiolvassa, milyen érzések hajlítják meg vagy lapítják össze. És végül birtokában volt an-nak, amit az apja „átlátó-áthallásnak” nevezett. „Te átlátsz és áthallasz azon, amivel a legtöbb ember álcázza magát. És mö-götte meglátsz mindent, ami aggasztja őket, amiről álmodnak, és ami hiányzik nekik.”

Minden embernek van valamilyen különleges képessége, és az övé az „átlátó-áthallás” volt.

Az egyik törzsvevője, Eric Lanson terapeuta, aki az Élysée-palota közelében praktizált, és kormányhivatalnokokat ke-zelt, bevallotta Perdunak, milyen irigy a pszichometriai képes-ségére, amellyel a lelket találóbban fel tudja mérni, mint egy olyan terapeuta, akinek harminc éve zúg a füle a sok meghall-gatástól.

Lanson minden péntek délutánját az Irodalmi Patikában töltötte. Kéjesen vonzódott a kardozós-sárkányos fantasyhez, és a szereplők pszichoanalízisével próbált Perduból egy-egy mosolyt kicsalni.

Lanson politikusokat és túlhajszolt hivatalnokokat is küldött Monsieur Perduhoz – olyan „receptekkel”, amelyekre a terapeuta a különféle neurózisokat szépirodalmi kódokkal jegyzetelte le: „kafkai, egy leheletnyi Pynchonnal keverve”, „Sherlock, teljesen irracionális” vagy „remek Potter-a-lépcső-alatt-szindróma”.

Perdu számára kihívás volt az olyan embereket (többnyire férfiakat) a könyvekkel élt életbe beavatni, akik a munkájuk során sokszor találkoztak mohósággal, hatalommal való visszaéléssel és ostoba hivatali sziszifuszi munkával. És micsoda elégtétel volt, amikor valamelyik agyongyötört bólogató János sutba dobta a munkáját, amely az egyénisége minden kis maradványát elrabolta tőle! A felszabadulás mögött gyakran egy-egy könyv állt.

– Nézze, Jordan – próbálkozott Perdu most másként. – A könyv egyszerre orvos és orvosság. Diagnózist állít fel, és egyben terápia is. A megfelelő regényeket a hozzájuk illő bajokkal összehozni: én így adom el a könyveket.

– Értem. És az én regényem fogorvos, holott a hölgynek nőgyógyászra volt szüksége.

– Ö... nem.

– Nem?

– A könyvek természetesen nem csupán orvosok. Vannak olyan regények, amelyek az élet szeretetteljes kísérői. Mások egy pofonnal érnek fel. Megint mások barátnők, akik előmelegített fürdőlepedőbe burkolják az embert, amikor ősszel búskomor. Megint mások... no, igen. Mások rózsaszínű vattacukrok, három másodpercig bizsergetik az agyat, és nagy, boldog ürességet hagynak maguk után. Mint egy forró, gyors kaland.

– Az *éjszaka* tehát az irodalom egyéjszakás kalandjaihoz tartozik? Könnyűvérű nőcske?

A fenébe. Írókkal nem szabad mások könyveiről beszélni, a könyvkereskedők régi szabálya.

– Nem. A könyvek olyanok, mint az emberek. Az emberek olyanok, mint a könyvek. Megmondom Önnek, hogyan

csinálom. Felteszem magamnak a kérdést: vajon az adott vevő a saját élete főszereplője? Mi a motivációja? Vagy csupán mellékszereplő a saját történetében: éppen azon van, hogy a saját történetéből kitörölje magát, mert a férje, a hivatása, a gyerekei, az állása az egész szövegét felfalja?

Max Jordannak elkerekedett a szeme.

– Nekem körülbelül harmincezer történet van a fejemben, ez nem túl sok, tudja, a pusztán Franciaországban több mint egymillió szállítható cím mellett. A leghasznosabb nyolcezer mű megvan nekem, mint szükségpatika, de kúrákat is állítok össze. Hogy úgy mondjam, betűkből keverek ki gyógyszereket: egy receptekkel teli szakácskönyv, amelyet úgy olvas az ember, akár egy csodálatos családi vasárnap. Egy regény, amelyben a főhősnő az olvasóra hasonlít, líra, amelytől meg-erednek a könnyek, amelyek egyébként megmérgezik az embert, ha lenyeli őket. Ezzel hallgatom őket...

Perdu a köldökcsakrájára mutatott.

– És hallgatók is rá. – Megdörgölte a feje tetejét. – És erre.
– Most a felsőajka fölötti puha pontra mutatott. – Ha ott biszereg...

– Nos, ezt így nem lehet...

– Vagy mégis. – Az emberek 99,99 százalékánál képes volt rá.

De voltak néhányan, akiket Perdu nem tudott így átlátni-áthallani.

Saját magát, például.

Ezt azonban Jordan úrnak nem kell tudnia.

Miközben Perdu Jordannak magyarázott, mintegy mellékesen, veszélyes gondolat merült fel benne, és a tudatába lopózott.

*Szerettem volna egy fiút. ***-tól. Vele mindent szívesen csinál-tam volna.*

Perdu levegő után kapkodott.

Amióta a tiltott szobát kinyitotta, valami elmozdult. A go-lyóálló üvege meghasadt, hajszálvékony repedések keletkeztek rajta, és az egész széttörik, ha nem szedi össze magát újra.

– Nagyon úgy néz ki, mint aki... nem lélegzik – hallotta Perdu Max Jordan hangját. – Nem akartam megbántani, csak tudni szeretném, mit csinálnak az emberek, akiknek azt mondja: ezt nem adom el önnek, önök nem illenek össze.

– Azok? Azok elmennek. És ön? Mi a helyzet a következő kéziratával, Jordan úr?

A fiatal író a sárgadinnyével együtt az egyik könyvrakással körülvett fotelbe rogyott.

– Semmi. Egyetlen sor sem.

– Ó. És mikor kell leadnia?

– Fél évvel ezelőtt.

– Ó. És mit szól ehhez a kiadója?

– A kiadóm nem tudja, hol vagyok. Senki nem tudja. Senki nem tudhatja meg. Ugyanis én nem tudok többé. Nem tudok többé írni.

– Ó.

Jordan a sárgadinnyékre hajtotta a homlokát.

– Ön mit csinál, amikor nem tudja, hogyan tovább, Perdu úr? – kérdezte erőtlenül.

– Én? Semmit.

Majdnem semmit.

Éjszakánként addig gyalogolok Párizson át, amíg el nem fáradok. Kipucolom Lulu motorját, lemosom a külső falakat, az ablakokat, és a hajót az utolsó csavarig menethészen tartom, habár már két évtizede nem mozdult.

*Könyveket olvasok, húszat egyszerre. Mindenhol, a vécén, a konyhában, a bisztróban, a metróban. Szobapadló nagyságú kirakókat rakok ki, szétszedem, amikor kész vannak, és újra kezdem. Gazdátlan macskákat etetek. Ábécésorrendbe rakom az élelmiszereket. Néha altatót veszek be. Ébresztésnek Rilkrét. Nem olvasok olyan könyveket, amelyben olyan nők szerepelnek, mint ***. Kővé válok. Tovább csinálok. Minden nap ugyanazt. Csak így élem túl. De egyébként, egyébként semmit nem csinálok.*

Perdu megrázta magát. A fiú segítséget kért. Nem azt akarta tudni, Perdu hogy van. Tehát gyereünk.

A könyvkereskedő a pult mögötti kis nosztalgia trezorból előhozta a kincsét.

Sanary *Déli fények* című regényét.

Az egyetlen könyvet, amelyet Sanary írt. Legalábbis ezen a néven. A „Sanary” – az egykor számkivetett írók városa, a dél-provence-i Sanary-sur-Mer után – titkos álnév volt.

A kiadója, Duprés Alzheimer-kórral és derűs kedélyállapotban egy Ville de Paris-i idősök otthonában ücsörgött. Duprés Perdu látogatásakor két tucat különböző történetet táltal arról, hogy kicsoda Sanary, és hogyan került a tulajdonába a kézirat.

Monsieur Perdu tehát tovább kutatott.

Két évtizede elemezte a beszédtempót, a szóhasználatot és a mondatok ritmusát, összehasonlította más írók stílusával és a szűzséjével. Perdu tizenegy lehetséges névre jutott: hét nő, öt férfi.

Szívesen mondott volna köszönetet egyiküknek. Mert Sanary *Déli fények* című műve volt az egyetlen, amely anélkül érintette meg, hogy megsebezte volna. A *Déli fények* olvasása egy homeopátiás adagnyi boldogság volt. Ez volt az egyetlen gyengédség, amely Perdu fájdalmát enyhítette, hűs, kis patak a lelke felégett talaján.

Nem a klasszikus értelemben vett regény volt, hanem egy kis történet a szerelem különféle fajtáiról. Csodálatos, kitalált szavakkal, amelyeket életigenlés itatott át.

A búskomor hangnem, amellyel azt taglalja, hogy az ember mennyire alkalmatlan rá, hogy minden nap igazán élni tudjon, hogy minden napot annak éljen meg, ami, vagyis egyedülálló-nak, megismételhetetlennek és értékesnek – ó, ez a búskomorság olyan ismerős volt neki.

És akkor átnyújtotta Jordannak az utolsó példányát.

– Olvassa el ezt! Minden nap három oldalt, még fekve, reggeli előtt. Ez legyen az első, ami önhöz elér. Egy-két hét

múlva már nem fogja magát olyan sebzettnek érezni. Nem annyira, hogy úgy érezze, az írás megakadása miatt vezekelnie kellene, csak mert korábban sikere volt.

Max a sárgadinnyék közül rémülten nézett rá. Aztán kitört belőle: – Honnan tudja? Én tényleg nem vagyok képes a pénzt és a siker átkozott lázát elviselni! Azt kívánom, bárcsak meg sem történt volna. Aki tud valamit, azt sokkal inkább gyűlölik, semmint szeretik.

– Max Jordan, ha az apja volnék, akkor most a térdemre fektetném ezekért az ostoba szavakért. Jó, hogy ez megtörtént, és a könyve minden sikert megérdemel, minden egyes nehezen kiharcolt centet.

Jordan egyszerre csak felizzott a büszke, zavart örömtől.

Hogyan? Mit mondtam? „Ha az apja volnék.”

Max Jordan ünnepélyesen Perdu felé nyújtotta a sárgadinnyéket. Illatoztak. Veszélyes illat. Nagyon közel visz az egyik ***-nal töltött nyárhoz.

– Megesszük ebédre? – kérdezte az író.

Ez a fülvédős fickó ugyan az idegeire ment, de már régóta nem evett együtt senkivel.

*És ***-nak tetszene.*

Amikor a sárgadinnyéket felszeletelték, a hajóhídról sikkes sarkak kopogását hallották.

Aztán a konyha ajtajában megállt a reggeli vevő. A szeme kisírt volt, de a tekintete tiszta.

– Megértettem – mondta. – Ide azokkal a könyvekkel, amelyek kedvesek hozzám, és szarok azokra az alakokra, akiknek közömbös vagyok.

Max szája tátva maradt.

